

Välkommen till

Gunnesbohallen är en gammal, sliten idrottshall utan läktare. När KFUM Lundagårds A-lag spelar viktiga matcher här hänger det åskådare i ribbstolarna längs träväggarna. Ändå fostras det fler elitseriespelare i handboll här än hos någon annan liten förening i Sverige. Någoting på Gunnesbo skapar en gemenskap och en vinnarkultur som är svår att hitta någon annanstans. Vad är det som gör att man lyckas där?

– Jag tycker det är en skitsvår fråga, för att om man hade haft svaren på den frågan, då hade man önskat att alla kunde ta den ingrediensen och putta in i alla föreningar. För handbollens skull eller för idrottens skull, i alla föreningar, säger Johanna Wiberg, EM-silvermedaljör 2010 och fostrad i kvartersklubben Lundagård.

Genom den här oansenliga dörren har mängder med blivande handbollsstjärnor gått. Det är innanför den KFUM Lundagård har sin hall,

Det är en mörk decembersöndag utanför Gunnesboskolans idrottshall. Regnet hänger i luften och gör att molnen på himlen har samma gråa färg som asfalten på marken. Cyklarna som står utanför hallen har plastpåsar på sadeln för att skydda från regnet. Inne i hallen ska KFUM Lundagårds herrjuniorer möta IFK Malmö HK.

Den här säsongen är det nio elitseriespelare som har KFUM Lundagård som moderförening. I över tio år har nordvästra Lund producerat massor med duktiga handbollsspelare, bland annat ett helt elitserielag. Emma Berndtsson kommer från Gunnesbo, har fostrats i Lundagård och spelar nu i elitserien. Hon tycker inte att det räcker med att säga att det kommer många elitseriespelare från Lundagård.

– Jag spelar ju bara i ungdomslandslaget, så det är inte jättebra. Men Johanna Wiberg blev utsedd till världens bästa försvarsspelare, det är inga små meriter vi snackar om. Det är ingen som sitter på bänken i ett bottenlag, utan det är stora handbollsnamn.

Området Gunnesbo

Sätter du dig på stadsbuss fyra i Lund kan du åka runt hela Gunnesbo på tio minuter. Du hinner se det mesta som finns där, du ser 4H-gården i norr, Gunnesboskolan och stationen i öster innan du kommer ner till centrum.

Centrum på Gunnesbo innebär en mindre mataffär och en pizzeria.

Området Gunnesbo byggdes på 80-talet runt Rudeboksvägen, vilket gör att vägen binder samman hela området. Runt Rudeboksvägen byggdes ändlösa rader av låga hyreshus, villor och radhus. Dösvägen, Stenåldersvägen, Bronsåldersvägen har alla hundratals hus och människor. De fornhistoriskt inspirerade vägnamnen bygger på den gravhög från vikingatiden som ligger centrert i den cirkel som Rudeboksvägen bildar. Det sägs bland de boende på Gunnesbo att området var norra Europas största villaområde när det byggdes. Nu bor det 3821 människor där enligt kommunens senaste mätning.

– Det är ett villaområde. Alla kommer i stort sett från, mer eller mindre, samma bakgrund. Det har aldrig varit olika gäng. Det har alltid bara varit: vi från Gunnesbo, säger Jonathan Leijonberg, U-21 världsmästare, elitseriespelare i Lugj och tidigare Lundagårdsspelare.

1984, när bygget av Gunnesbo var i full gång flyttade en handbollsförening från centrala Lund till det nybyggda området. KFUM Lundagård fick startbidrag från kommunen för att starta handboll på Gunnesbo.

– I stort sett sa de: "Här är hallen, här får ni lite bollar,

gör vad ni vill", säger nuvarande ordföranden i klubben Thomas Lejon.

Handbollsföreningen lyckades engagera många av de som bodde på det nya området. En av anledningarna till det heter Jan Ljungberg.

– Han fiskade upp alla, det räckte med att du snackade med honom så fick du en roll i föreningen. Han var jätte-dukigt på att suga upp folk, han drev föreningen i femton år, säger Thomas Lejon.

Thomas Lejon är en av de ideella ledare som ställer upp för Lundagård med mycket av sin fritid. Den här söndagen har han varit i hallen sen klockan nio. Han har sålt femtio korvar i kiosken under flick-matcherna på förmiddagen och sitter kvar och tittar på herrjuniorerna. Trots att det gör att han missar sin familjs julbord. KFUM Lundagård har i dagsläget 250 medlemmar utan att ha någon som får betalt för sitt jobb i klubben, allting sköts ideellt.

"Alla börjar spela"

Under mitten av nittioalet var föreningen som störst, då hade klubben sju ton lag i seriespel och medlemsantalet var uppe i 800. Från ett upptagningsområde med under 4000 invånare.

”Här är hallen, här får ni lite bollar, gör vad ni vill”

talangfabriken!

där de odlar fram elitseriespelare efter elitseriespelare.

– Det var en självklarhet, bodde man på Gunnesbo skulle man börja spela handboll i Lundagård. Det var så, Lundagård är Gunnesbos stolthet. Det var där alla man kände igen från skolan var, så alla spelade i Lundagård, säger Ebba Engdahl, elitseriestjärna i Lugli, fostrad i Lundagård.

– Alla spelar, alla börjar spela. Alla gick på Gunnesboskolan, alla började spela handboll. Det blev en gemenskap där, säger Jonathan Leijonberg.

– Det blir som en handbollsfamilj på lilla Gunnesbo. När jag var liten ville man göra det kompisarna gjorde, som de tyckte var kul. Så började det för mig och så tror jag det började för många andra också, säger Emma Berndtsson.

Redan en halvtimme innan juniormatchen börjar i Gunnesbohallen sitter det folk runt planen på de bruna plaststolarna eller på de klassiska gymnastikbänkarna. Alla hälsar på varandra och snackar: "Vad är det här för Malmö-lag, har de ett A-lag?". Laget som Lundagård ställer upp med är vad ordföranden Thomas Lejon kallar ett "ring så spelar vi-lag". De har inte tillräckligt med herrjuniorer för dagen vilket gör att yngre spelare ringts in. Den här säsongen har klubben nio lag i seriespel.

– Vi är tydliga med att även om du är med i ditt lag så

går klubben före. Klubben före laget. Behöver någon låna en spelare så ska det få göra det, säger han.

Ordföranden pekar på en kille som går förbi och sätter sig en bit bort.

– Han där borta, jag vet inte om det är han eller hans tvillingbrorsa som har blivit uppkallad till juniorlandslaget, säger han. Killen som satte sig en bit bort är en tidigare Lundagårdsspelare som flyttat ner till Klostergården för minst fem år sedan, han kommer fortfarande till Gunnesbohallen för att titta på handboll.

Under hela herrjuniormatchen sticker det in huvuden genom dörren, några går in, några står kvar i dörren. De är rädda att störa matchen genom att gå in eftersom så fort du går in genom dörren till hallen är du inne på planen. Har du skor större än storlek 45 kommer dina tår att sticka in på planen när du sitter på bänkarna längs väggen, det är ingen stor hall.

Juniorlaget som spelade elitserien

En bit in i första halvlek ringer ordförandens telefon. Det är någon som undrar om han är i hallen och om han tänker stanna kvar. Det visar sig att det är Kent Engdahl, tidigare elitserietränare och pappa till Ebba Engdahl. Han kommer också ner och sätter sig i Gunnesbohallen, eller

Ebba Engdahl

Född: 1991-10-29

Position: Mitt 9

Klubb: Lugli

Tidigare klubbar: Lundagård, H43

Meriter: Vinnare av assistentligan i elitserien säsongen 2012/2013

Johanna Wiberg

Född: 1983-09-06

Position: Tränare

Klubb: Lugli

Tidigare klubbar: Lundagård, Eslöv, Fox Team Nord, Aab Håndbald, FCK Håndbald

Meriter: EM-silver, världens bästa försvarsspelare 2010 och Sveriges bästa damhandbollsspelare: 08/09

Jonathan Leijonberg

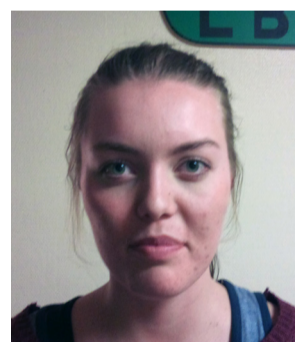
Född: 1992-09-24

Position: Mitt 6

Klubb: Lugli

Tidigare klubbar: Lundagård

Meriter: U21 VM-guld

Emma Berndtsson

Född: 1994-09-21

Position: Vänster 9

Klubb: Lugli

Tidigare klubbar: Lundagård, H43

Meriter: Spelar i ungdomslandslaget

Oscar Jensen

Född: 1982-12-20

Position: Målvakt

Klubb: H43

Tidigare klubbar: Lundagård, Lugli, HK Malmö

Meriter: UVM-Guld

Ytterligare elitseriespelare den här säsongen som har KFUM Lundagård som moderklubb:

Felix Kasch: född 1995-08-17, Klubb: Lugli utlånad till Drott

Ilse Köhne: född 1994-10-13, Klubb: Team Eslöv

Inez Svensson: född: 1993-12-17 Klubb: Team Eslöv

Christoffer Geissler: född: 1980-05-26 Klubb: H43

Carl-Johan Andersson: född: 1978-09-17 Klubb: HK Malmö

Dessutom är **Vanessa Tellenmark** proffs i norska Oppsal IF

Går du till Gunnesbo från Nöbbelöv välkomnas du av bron som bär tåget mot Lund. Trots att resan till centrala Lund tar ungefär två minuter är det förvånansvärt många unga som håller sig på Gunnesbo.

som han säger: "Hall och hall, det är fyra väggar i alla fall".

Kent Engdahl var tränare i det damjuniorlag som slogs ihop med H43 för att kunna göra en elitsatsning för fem år sedan.

– Vi var ett bra 91-gång som ville satsa. Vi skulle börja spela på seniornivå, och då behövdes det. Lundagård har inte ekonomin för att elitsatsa, då var vi tvungna att gå ihop med H43 för att kunna nå dit. Utan dem hade vi inte klarat ekonomin. Vi gick ihop när vi var 16, då var det division två, så vann vi där, sen var det division ett, så vann vi där, sen kom vi till Elitserien, säger Ebba Engdahl som var med under hela resan, tillsammans med sin pappa Kent Engdahl som tränare.

– Jag är kanske lite partisk, men jag tycker att han är en stor del till att i alla fall vårt lag blev så bra. Kunskapen, tiden och engagemanget som han lade ner på oss och Lundagård. Jag tror inte att vi hade nått så långt om det inte vore för honom, säger hon.

Lundagårds tjejer gick från att spela Junior-SM till Sveriges högsta seniorserie på tre år. Efter det började laget fyllas på utifrån, vilket slutade i att H43/Lundagård tog sig till slutspel förra säsongen. Sen lades laget ner. Varför det lades ner är det inte många som vet, inte ens bland de inblandade.

– Det är fortfarande väldigt oklart även för oss spelare, allting gick väldigt fort och det är många som skyller på olika saker, snacket går. Det som styrelsen gick ut med var väl att inte tillräckligt många spelare var kvar, men från spelarperspektiv så tyckte väl många att vi hade behövt lite längre tid, många var under förhandling. Många ville veta vad det skulle bli för lag och skrev inte på. Det var väl lite båda delar. Egentligen är det väl ingen som vet var som hände, fortfarande. Det är väldigt tråkigt. Man fick ett samtal en sen måndagkväll som sa att det inte fanns något lag kvar. Det var ju mardrömmen, säger Emma Berndtsson. Efter att hennes lag inte längre fanns kvar bytte hon klubb till Lugi som Ebba Engdahl redan hade gjort.

Nedläggningen av laget var slutet på en exceptionell resa. Många av spelarna hade spelat tillsammans sen bolleken i Gunnesbohallen när de var fem, sex år gamla. Resan tog dem hela vägen till elitserien och ett SM slutspel, där de förlorade mot blivande mästarna Sävehof.

– Just att vi var så många Lundagårdsspelare gjorde det extra roligt också, att alla hade den gemenskapen. Att alla verkligen representerade Lundagård och att man kände det, säger Ebba Engdahl.

Magin i Gunnesbohallen

Någon som kommer in genom dörren i hallen under juniormatchen har med sig en pizza från pizzerian i centr-

um. Under en avblåsning springer han över planen bort till sina kompisar som sitter på sina bruna plaststolar på den bortre sidan. Som under alla matcher i Gunnesbohallen springer det in ungdomar och skjuter straffar i halvtid och när något av lagen tar timeout.

På en vägg i Gunnesbohallen är Thomas Lejons namn klottrat. När det hittades blev han inkallad till rektorn på skolan, det var för sexton år sedan. Det visades sig att det var en tjej som spelade i Lundagård som hade skrivit det. Hon fick som straff hjälpa vaktmästaren med att tömma papperskorgar och städa. Klottret finns fortfarande kvar i hallen, båda inblandade personerna också.

– Hon är trebarns-mor idag. Jag brukar säga åt henne att ta bort klottret, säger Thomas Lejon med ett snett leende och fortsätter:

– Det måste vara någonting som gör att det är någon magi i Gunnesbohallen. Det är ingen fin hall eller så, ändå tycker man att det är det roligaste på jorden att vara där, säger han.

– Man minns tillbaka till när man gick och kollade på herrlagets matcher och damlagets matcher. Man bara hängde i Gunnesbohallen en hel dag. Jag tyckte det var hur kul som helst, man kunde inte tänka sig något annat

på helgerna. Det blev en väldigt stark gemenskap som jag tror har, lite, skapat mig som person idag, säger Emma Berndtsson

– Vi hade vår hall. Det var den enda hallen alla tränade i, vi tränade efter varandra, man träffade alla och kollade på alla matcher på helgerna i Gunnesbohallen. Man hejade på alla lagen och stöttade varandra. H43 och Lugi är i olika hallar och träffar inte sina klubbkompisar lika mycket. Så det tror jag, att vi hade vår hall, det blev en sådan gemenskap på grund av det. Man kände alla, man visste vem alla var som spelade i alla lagen. Man hejade på varandra och var i Gunnesbohallen på alla lov. De ordnade sportlovskul, då var man i hallen 24 timmar om dygnet. Man spelade minihandboll, pingis och allt vad det var. Då var man där med alla de andra lagen, säger Ebba Engdahl.

Det lilla området

På Gunnesbo finns det ingenting att göra för ungdomar, det finns inga fik att sätta sig på, inga affärer att gå i. Allt det där ligger två minuter bort med tåget eller tio minuter med stadsbuss fyra i centrala Lund. Trots det verkar ingen sätta sig på den bussen eller tåget, de stannar kvar.

– Gunnesbo är ju lite landet, för de som är inne i "stan", för Lugi och H43, då höll man sig där. Det var inte någonting som inte kändes bra, det var uppdelat. Man höll

sig i Gunnesbohallen och höll sig på Gunnesbo. Då skapades det en ännu starkare grupptillhörighet och ännu starkare "vi mot dem"-känsla, på ett positivt sätt, säger Johanna Wiberg.

Gemenskapen som skapas blir starkare eftersom det inte är långt till någon eller någonting.

– När vi spelade i Lundagård kunde nästan hela laget ha följt till träningen, vi cyklade förbi varandras hus på vägen. Vi var fyra stycken på min gård, som spelade i samma lag. Vi hade följt till träningen. På vägen hem var det alltid samma väg, man cyklade ihop och så var det någon som cyklade lite längre. Cykla lite längre var fem minuter, säger Jonathan Leijonberg.

Oscar Jensen, idag elitseriemålvakt i H43, kommer också ihåg hur det var att växa upp på gårdarna uppe på Gunnesbo.

– I det huset där vi bodde, tvärsöver gatan bodde familjen Geissler, med Christoffer och Sebastian. Sen hade jag barn i min ålder till höger om mig och till vänster om mig, det kändes som man i princip bara kunde gå ut på gatan så var det folk där. Sen var det någon som såg en från fönstret och så kom de ut. Jag har aldrig suttit inne och spelat TV-spel, nu låter jag som en gammal grinig jävel, som ungdomarna gör idag, sitter på facebook och sådant. Vi höll på med idrott hela tiden, vi var ute och lekte.

Förebilder föder framgång

Både bröderna Geissler har spelat i Elitserien. Christoffer var dessutom en del i det första framgångsrika juniorlag som

Lundagård fostrade fram: Pojkarna födda 80. Det var de första som lyckades sätta lilla Gunnesbo på handbollskartan när de vann SM för sin åldersklass 1995.

– Jag är född 83, jag såg min bror och hans gäng som var födda 80 när de åkte på riksläger och blev bättre och bättre. Vissa kom med i juniorlandslaget. Man tänkte: Oj, de kan lyckas, även fast man kommer från lilla Gunnesbo. Det skapades en positiv spiral som smittade av sig, säger Johanna Wiberg.

Två år senare vann Lundagårds pojkar födda 82 också SM i sin åldersklass.

– Vi kämpade mot ett mål, vi hade sett att de som var två år äldre hade vunnit SM-guld, så det tänkte vi också göra, säger Oscar Jensen som var med i det laget.

– När jag växte upp så var det ju Johanna Wiberg och de som lyckades i landslaget. Då såg man upp till dem och de andra elitseriespelarna. Man såg att det fanns en möjlighet och chans att bli så bra, man såg upp till dem och ville bli lika bra som dem. De som var från Lundagård kom dessutom ofta ner och hjälpte till. De ställde alltid upp och kom ner och tränade oss. Det var våra idoler, man

”Det är fortfarande väldigt oklart även för oss spelare”

”Gunnesbo är ju lite landet, för de som är inne i stan”

Hemmalaget Lundagård har en del bekymmer med IFK Malmö HKs längre spelare men efter en timeout med under minuten kvar lyckas de klara ett oavgjort resultat.

såg upp till dem och ville bli lika bra som dem, säger Ebba Engdahl, född 1991.

– Framgång föder framgång. Sen vet jag inte om "kidsen" idag vet vem jag är, jag vet faktiskt inte om berättelserna går vidare, säger Oscar Jensen.

Det gör de, och att ha förebilder och idoler från samma område gör det lättare att inse att det går att komma från Gunnesbo och bli bra handbollsspelare.

– Det blir ju väldigt nära, vi har skjutit ministraffar på Oscar Jensen när vi var små. Sen när de har blivit elitseriespelare så är det väldigt nära. Man säger: Vi har ju gjort samma saker, vi kanske också kan? Säger Jonathan Leijonberg som är tio år yngre än H43s målvakt.

Möjligheterna i Lund

Det finns ett uttryck i Lundagård som säger att klubben är som Saab, de vet hur man bygger bilar men inte hur man säljer dem. Lundagård lyckas bygga upp elitseriespelare efter elitseriespelare men har inga elitlag själva i föreningen.

– Det är väldigt lyckosamt att Lund är en handbollstad, så att man kan fortsätta sin resa om man vill sträva lite längre. Det är väldigt lyckosamt och gör att man kan ha sin juniortid i Lundagård innan man ska ut i storklubbarna. Man vet att det här samarbetet finns och att man kan ta sin tid. Som det är nu tycker jag att handboll är roligast när man får spela SM och såndant här i sin egen ålder. Nu när man är i min ålder är det väldigt inriktat på prestation, krav och resultat. Det är kul på sitt sätt, men den här glädjen man hade i Lundagård, det var väldigt roligt, säger Emma Berndtsson och fortsätter:

– Det är en jättebra ungdomsförening, sen är det synd att det inte finns ett högre A-lag. Men egentligen är det inget jättestort problem. Det finns ju utrymme i Lund om man vill sikta högre.

– De nöjer sig med att vara en plantskola, att ha en bredd. Det var också en skön känsla, kommer jag ihåg, det var inga hard feelings för att man skulle gå till ett annat lag. Det var öppet. "Vi förstår att man inte kan vara här länge som helst för att vi inte har något elitserielag, men lycka till, du får jättegärna komma tillbaka." Det var inget motstånd, det kommer jag ihåg att det var jätteskönt att man inte behövde skämmas för att man skulle gå till en annan klubb, säger Johanna Wiberg som lämnade Lundagård för Eslöv 2001.

Denna prestigelöshet är någonting som fortfarande syns. Trots att H43/Lundagård låg i Elitserien förra säsongen kände Ebba Engdahl att det var dags att ta ytterligare ett steg. Hon hade legat i toppen på elitseriens

poängliga under tre raka säsonger och behövde en ny utmaning. Hon valde att gå till Lugli, det blev en av de stora anledningarna till att H43/Lundagård las ner.

– Vi hade en lång diskussion när Ebba skulle sticka om vad som är rätt och fel. Jag personligen tycker hon gjorde rätt, hon har kommit så långt man kan i vår förening, vi hade inte resurser att hjälpa henne högre upp. Visst, det är kanske tråkigt att hon går vidare, men hon gjorde helt rätt, säger ordföranden i Lundagård Thomas Lejon utan några tvivel.

Breddsatsningen som ger topparna

Han berättar också om en konferens han var på, där var det en tränare som glatt stoltserade med sin klubbs målsättning. De skulle producera en elitseriespelare från varje årskull. Då visade Thomas Lejon Lundagårds målsättning genom att säga:

– Det är en sorglig inställning när ni är 45 på träningen, och bara vill ha fram en, det är inte bra. Det är ett underbetyg till er själva. Framförallt, vad gör ni med de andra 44 som inte får vara med? Varför sätter man en sådan dum målsättning? Ge alla förutsättningar för att bli vad de blir.

Jonathan Leijonberg är ett tydligt exempel på Lundagårds breddsatsning, enligt sina egna ord var han "en liten tjockis som var sämst i laget" tills han var 15 år gammal. Nu spelar han i elitserien och har ett U21 VM-guld.

– Man håller inte på med någon elitsatsning i Lundagård. Jag tror att det gör att man kan utvecklas tills man är 15-16. Då behöver du inte tänka på en elitsatsning, du kan lära dig gruppdynamik, ha kul och se det roliga med handbollen och idrott i stort. Du behöver inte känna någon press att prestera och bli bättre hela tiden. Du kan göra det du tycker är kul, göra det man trivs med. Du kan prova olika sporter, och det är OK, för du måste inte träna fyra gånger i veckan för att vara med i Lundagård, det räcker med att träna en till två gånger i veckan. Det är i alla fall anledningen till att jag stannade i Lundagård tills jag var 15. Det var mycket lek, tjo och tjim, men det var det som var roligt också. Jag tror väl att man utvecklas mycket i det, att man vågar. Man låter barn vara barn. Man försöker inte vara någon elitidrottare när man är 14 år gammal. Jag tror inte att det är samma känsla i de andra klubbarna i Lund, säger han.

I Gunnesbohallen börjar det muttras på gymnastikbänkarna. Efter att halva den andra halvleken har spelats ligger Lundagårds herrjuniorer under med fem mål. Publiken börjar tappa hoppet och se matchen som förlorad.

Då händer det någonting med grabbarna på planen. Efter att en Malmö-spelare får rött kort börjar matchen vända. Lundagårdsspelarna sliter sig till läge efter läge och börjar knapra in på försprånget.

Med under en minut kvar tar Lundagård timeout och lägger upp en plan för hur man ska göra ett kvitteringsmål. Med tjugo sekunder kvar får Hampus på vänsterkanten bollen. Han har missat fyra lobbeförsök redan under matchen, den här gången får han ner målvakten djupt och stänker upp ett hårt skott i bortre krysset. Det står 31-31 med tjugo sekunder kvar. IFK Malmö HK försöker med en lång passning över hela planen för att hinna göra ett segermål. Lundagårds målvakt går en bra bit utanför sitt område och fångar passningen i luften, därmed är matchen slut och "Ring så spelar vi-laget" har klarat oavgjort.

Efter matchen frågar jag en av de som började kämpa in boll efter boll i andra halvlek, Gustav Kindgren, om vad det är som gör att det kommer så många bra handbollsspelare från Gunnesbo och Lundagård. Han behöver inte tänka många sekunder innan han svarar:

– Gemenskapen, sammanhållningen som finns här uppe, säger han.

Det är ganska stor chans att vi kommer att få se Gustav Kindgren eller någon av hans lagkamrater spela i elitserien någon gång i framtiden. De spelar trots allt i den slitna Gunnesbohallen för Lundagård, talangfabriken, där de fostrar fler elitseriespelare än någon annan liten klubb i Sverige. Varför de lyckas med det är svårt att svara på, som Johanna Wiberg, Sveriges bästa kvinnliga handbollsspelare säsongen 08/09 och uppväxt på Gunnesbo säger:

– Jag tror också att sätta fingret på vad det är, det är faktiskt svårt, att sätta finger eller ord på en känsla. Jag tror att det handlar mycket om känsla, varför det blev så bra. För att vi hade känslan, och ibland är det svårt att sätta ord på den känslan.

Den känslan var det inte bara Johanna Wiberg som hade, den finns fortfarande gömd någonstans i Gunnesbohallen och den fortsätter producera elitseriespelare efter elitseriespelare.

TEXT OCH BILD: MARKUS HEGNELIUS

”Framgång föder framgång. Sen vet jag inte om kidsen idag vet vem jag är”

”De nöjer sig med att vara en plantskola, att ha en bredd”